

Voldgift og Forligsmægling ude fra hinanden. Ogsaa andre Lande udtalte sig mod det norske Forslag, derunder navnlig Italien og Svejts. Blandt de Opgaver, som i Forsamlingens Nedrustningsbeslutning Nr. 5 af 26. September særlig er stillet det nye Sikkerhedsudvalg, blev dog opført en Undersøgelse ogsaa af Voldgiftstraktaternes Udvildelse.

I Forsamlingen fandt den almindelige politiske Forhandling som sædvanlig Sted paa Grundlag af den af Sekretariatet udarbejdede Beretning om den Virksomhed, som var udført af Forbundsraadet og Generalsekretariatet i det forløbne Aar, og om de Foranstaltninger, som var truffet for at udføre Forsamlingens Beslutninger. Under denne Forhandling udtalte Udenrigsminister, Dr. *Moltesen* i det 5. Plenarmøde den danske Regerings Anerkendelse af det i det forløbne Aar stedfundne Arbejde og understregede særlig Ønskeligheden af, at Forbundet vedblivende interesserede sig for Spørgsmaalet om Folkerettens Kodificering. Med Hensyn til Nedrustningsspørgsmaalet udtalte Udenrigsministeren, at Danmark ikke indtog noget Særstandpunkt. De smaa Lande havde samme Interesse i deres Sikkerhed og Uafhængighed som de store Lande. Fra dansk Side var man i paa-kommende Tilfælde rede til at bringe de Ofre, som Folkenes Forbund maatte være berettiget til at forlange i denne Henseende. Men man maatte ikke tabe af Syne, at Pagtens Art. 8 udtrykkelig paalægger en almindelig Forpligtelse til at indskrænke Rustningerne, og at alle Stater, saavel store som smaa, ved at gaa ind i Forbundet havde stillet deres Navn og Ære i Pant for Opfyldelsen af de Forpligtelser, de saaledes havde skrevet under paa. Taleren mindede om den Begejstring, hvormed Forsamlingen i 1924 havde vedtaget Genève-Protokollen, og fremhævede, at Forsamlingen den 21. September 1926 havde fattet to Beslutninger, hvorefter Raadet skulde indkalde en Nedrustningskonference forinden den 8. Forbundsforbunds Sammentræden, og tilige en Konference vedrørende Kontrol af

den private Vaabenfabrikation. Ingen af disse Konferencer var blevet sammenkaldt. Forsamlingen kunde ikke forbigaa dette Forhold i Tavshed. Den havde et Ansvar overfor den offentlige Mening i hele Verden. Den kunde ikke roligt se paa, at der udviklede sig en ny Kaprustning, som med Nødvendighed maatte føre til den næste Verdenskrig, hvis Udbrud allerede blev forudsagt af fremtrædende Statsmænd og Hærførere.

Det var imidlertid umuligt at tro, at Bestræbelserne for en Nedrustning allerede havde spillet fallit. Man maatte forsøge at gaa nye Veje. Hidtil havde man undersøgt Spørgsmaalet udelukkende fra et militært Synspunkt. Man kunde maaske nu tage fat ogsaa paa dets økonomiske og politiske Side fra det civile Synspunkt og søge at komme til fuld Klarhed over de Forhold, som hidtil havde stillet sig hindrende i Vejen, samt prøve paa at finde Midler til Modarbejdelse af disse Forhindringer.

Blandt de Udtalelser af almindelig politisk Betydning, som fremsattes af Delegerede fra andre Lande, kan anføres den tyske Udenrigsminister *Stresemann's* Tale i det 9. Plenarmøde, der nærmere gjorde Rede for den tyske Regerings Standpunkt til den økonomiske Verdenskonferences Resultater, samt til Sikkerheds- og Nedrustningsspørgsmaalet. Hr. *Stresemann* fremhævede, at Afslutningen af den fransk-tyske Handelstraktat — efter at en saadan Traktat ikke havde eksisteret i over 60 Aar — i høj Grad var blevet lettet derved, at de samme Sagkyndige havde taget Del i den økonomiske Konference, og ved de Tanker, som var blevet fremdragne paa denne. Den tyske Udenrigsminister kunde endvidere meddele, at Tyskland under denne Forsamling vilde undertegne den valgfri Bestemmelse til Art. 36 i Statuten for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje og derigennem binde sig til at lade Domstolen afgøre alle Tvistigheder af retlig Art. Undertegnelsen fandt Sted den 23. September med følgende Erklæring:

»Paa den tyske Regerings Vegne er-